

Người mẹ ở Việt Nam

Du học ký của Na

Dù 8 năm đã trôi qua sau khi du học tại VN về, tôi vẫn còn nhớ 2 người đáng kính mến. Một là thầy giáo đã dạy tiếng Việt cả một năm ở trường, còn hai là mẹ nuôi của tôi. Đây tôi xin kể về mẹ nuôi của tôi cho các Bạn nghe.

Đó là lúc chưa được một tháng sau khi tôi bắt đầu đi học ở SG. Một ngày đầu mùa mưa, tôi mặc mưa để đi học buổi chiều. Tôi để xe đạp ở nơi giữ xe của trường rồi ngồi ở căng-tin của trường để xếp áo mưa và lau mặt.

- Cô...Cô ơi!

Nhìn về hướng có tiếng kêu, tôi thấy một Cô mặc áo mưa ngồi ở góc căng-tin đang mỉm cười với tôi. Cô là người giữ xe ở bãi xe của trường. Chúng tôi trò chuyện một chút trước khi tôi vào lớp. Từ đó, tôi được biết là cô ấy giữ xe vào buổi tối nhưng ban ngày thì làm y sĩ ở trạm y tế của trường. Cô cũng cho tôi biết là có con gái đang học tiếng Nhật ở khoa tiếng Nhật của trường nên muốn tôi làm quen với con gái của cô và mời tôi đến nhà chơi cuối tuần đó. Hồi đó tôi hay gặp những người có vẻ quá thân mật với tôi hay sinh viên VN đến nhà tôi bất ngờ để kêu tôi dạy tiếng Nhật, do đó tôi bắt đầu cảm thấy chán nản và cẩn thận đối với người Việt nên tôi chỉ nói vâng dạ với cô cho qua chuyện. Cô nói với tôi là phải đợi ở trước cổng trường và con gái cô sẽ đón tôi ở đó nhưng cuối cùng tôi không đến đó vì tôi nghĩ: Người Việt ít khi giữ hẹn, có khi hẹn mà không đến. Hơn nữa là lúc mới gặp cô ấy, tôi quá không thấy rõ mặt của cô ấy. Và lại đi thăm nhà người không quen thì cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Vào tuần sau, khi đến trường, tôi nghe tiếng gọi từ trạm y tế.

- Sao cô không đến nhà tôi! Cô không giữ hẹn với tôi hả!!

Cô đang thật bức mình với tôi. Khi bị bội ước thì người Việt cũng bức tức à? Tôi vừa xin lỗi vừa nghĩ như vậy.

Kể từ hôm đó, tôi quyết định đối xử thẳng thắn với Cô và đồng thời bắt đầu giao tiếp với cả gia đình Cô. Mỗi khi đi học, tôi ghé vào trạm y tế để trò chuyện với Cô. Ngoài trò chuyện, tôi còn ăn trưa hay ngủ trưa trong phòng đó nữa! Trong khi đó, Cô dạy tôi về mối quan hệ cha mẹ-con cháu, lễ phép ở trường VN, phong tục tập quán, những tin đồn về các thầy cô giáo và đôi khi dạy cả cách chửi bằng tiếng Việt nữa! Nhờ đó, tôi đặc biệt học hỏi được về sự quan trọng của cha mẹ và tấm lòng kính mến với cha mẹ.

Không biết kể từ lúc nào mà tôi coi Cô như là mẹ nuôi, còn Cô gọi tôi là con nuôi. Khi tôi làm điều sai, mẹ nuôi cũng như mẹ ruột tôi mắng tôi. Đôi khi bị mắng mà không hiểu ý mẹ ngay nhưng bây giờ xem lại chuyện đó thì cũng nghĩ là mẹ nuôi mắng thẳng với tôi là rất đúng và phải cảm ơn.

Nghĩa tình người Việt rất đậm, rất sâu. Nhưng rất tiếc là đôi khi những chuyện rắc rối xảy ra, mình suýt không tin vào

Gia đình tôi và gia đình mẹ nuôi

nghĩa tình sâu đậm đó được. Đó cũng là sự thật. Bản thân tôi cũng có mấy lần cảm thấy không tin được đối với vài người Việt trong mấy năm vừa qua. Nhưng tôi vẫn mến người Việt. Có lẽ vì bên cạnh tôi có những người đã trút vào tôi tình cảm thẳng thắn, thật thà và không có đôi lời trả lại như mẹ nuôi nên tôi cảm thấy như vậy. Theo tôi, mẹ nuôi tôi giống như là một người đã tiếp thu được tinh nét đáng yêu hay tinh hoa của người Việt. Tôi nghĩ rằng nếu giữ một mối dây gắn chặt và niềm tin cậy với mẹ nuôi tôi, tôi có thể tiếp tục sử dụng tiếng Việt và giữ lại tình cảm với cả người VN.